

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO. QUỶ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 19

Sự đời dễ đoán định. Hễ bây giờ sáng quá thì ngày sau sẽ không sáng; bây giờ sướng quá thì ngày sau sẽ không sướng nữa. Chúa Kitô xưa dùng dụ ngôn người giàu có và ông La-da-rô hành khất để nói điều này. Nhờ đi giúp xứ, nhờ đi tới đi lui, tôi thấy nhiều cảnh đời quá cơ cực, hình như sinh ra để lãnh phần cơ cực. Nếu chỉ ở trong tháp ngà như chủng viện với bao tiện nghi, làm sao thấy được những kiếp người nghèo đến tận tụy, làm sao hiểu được những cảnh đời khổ đến tột cùng. Nếu nhìn trời đất muôn vật biết ngay có Đấng dựng nên thì nhìn cảnh bần khổ đến rất đa, cảnh đau thương đến xót ruột... cũng sẽ biết ngay phải có sự đền trả công bằng trong ngày sau.

Khi tôi trở về thăm cha Luca ở An Biên, nói lên điều này liền được cha khen:

- *Cái thằng!... Mới xa cha có vài tháng mà đã giỏi thêm rồi!... Đúng đấy con ạ! Con phải cố sống sao cho đơn giản trong phận mình mỗi mong sau này khá hơn. Tiện nghi sung sướng mà làm gì! Theo Chúa mới là chuyện chính cần phải làm và cần phải tô đắp cho ngày càng vững mạnh hơn. Cha kể vụ này con nghe...*

Một hôm vào “xung tội”, Ông Lục Lượng cười và chê:

- *Sống trên đời Chúa cho vạn vật thì phải hưởng dùng. Như ông chỉ mấy bộ áo cũ xì, ăn uống sơ sài, đi đứng thì cứ bằng xe lôi thùng (1), ngủ trên ván gỗ tạp, đồ dùng chẳng có gì quý trừ quyển sách kinh Nhật tụng...*

Tôi trả lời:

- *Sống được bao năm là để ca ngợi thờ phượng Chúa, chứ cứ nhắm hưởng thụ thì được ích gì!*

Ông Lục Lượng nói:

- *Nếu ông muốn, cứ nói một tiếng tôi có thể cho ông tất cả!*

Tôi cảm ơn và bảo:

- *Của cải lôi mình đi xuống chứ không kéo mình đi lên bao giờ!*

Ông Lục Lượng ngụy biện:

- *Có tiện nghi để mọi người nhìn vào thấy gương “theo Chúa được sung sướng” khiến cho họ ham thích theo Chúa... chứ như ông, ai thấy cũng sợ không còn dám nghĩ đến việc đi theo Chúa nữa...*

Tôi cãi lại ngay:

- *Theo Chúa vì được tiền của, vì được tiện nghi sung sướng hay sao! Xưa Chúa có làm phép lạ ra tiền để lôi cuốn người ta đâu? Chính vì thấy theo Chúa không hào nhoáng mà số người theo sẽ được luyện lọc thanh trừ đến ít đi nên Chúa mới nói: “gọi thì nhiều chọn thì ít” đó thôi!*

Ông Lục Lượng cố lý luận:

- *Nhưng dù sao “có thực mới vực được đạo”, nếu các ông Biện ông Giáp của ông nghèo đói liệu họ có làm việc Chúa với ông được nữa hay không?*

Bỗng dung ông ấy thách đố:

- Ông dám thử hay không? Tôi với ông cùng thử!

Tôi với Ông Lục Lượng làm giao kèo bằng miệng thử thách đức tin của năm người bất kỳ trong Ban Quý Chức, nếu đa số khi bị hoạn nạn bỏ cả việc nhà thờ thì tôi sẽ là người thua cuộc. Tôi liền đi xin phép đức giám mục để cho Ông Lục Lượng thử các ông Biện ông Giáp trong Ban Quý Chức của họ đạo An Biên này.

....
Bắt đầu ông Câu Bảnh. Hai người con trai ông đang làm ruộng ngoài đồng bỗng bị lính bố ráp vây bắt được cả hai cho vào quân trường đi lính; cùng lúc đó đứa con gái trưởng nữ của ông sẩy thai bị hành đau tới đau lui tổn cả trăm ngàn đồng (2); chưa hết, vợ ông đau buồn quá sinh ra tâm bệnh. Ông Câu Bảnh vẫn đến nhà thờ, vẫn làm việc bổn phận.

Kế đến ông Biện Thường, gia đình đang yên ổn bỗng vợ chồng xào xáo, bà bỏ ông trở về nhà cha mẹ ở Bảy Núi, cửa tiệm chạp-phô dùng để mưu sinh hàng ngày đành phải đóng cửa... Ông Biện Thường vẫn đến nhà thờ và lo việc bổn phận.

Tiếp theo ông Biện Chắc đang buôn cây, xe gỗ bỗng bị chìm ghe trong chuyến buôn gỗ to làm lỗ lã cả mấy trăm ngàn đồng v.v... Ông Biện Chắc vẫn đều đặn đến nhà thờ và xướng kinh to trong các giờ kinh ở nhà thờ không bỏ buổi nào.

Tiếp theo ông Giáp Chấn, đang làm giàu với ruộng lúa Thần Nông (3), bỗng dưng thất mùa do sâu bệnh và nước lũ kéo về quá nhanh. Hai mươi tám công đất chỉ thu về chưa tới một trăm gia (4) lúa v.v... nhưng vẫn không thấy ông vắng mặt ở nhà thờ...

Tiếp theo ông Biện Hộ, vợ và các con làm rẫy bãi đang thịnh vượng bỗng thất mùa không rõ nguyên do, phải cầm cố đất để lấy tiền trả nợ... Tuy vậy vẫn đến nhà xứ đều đặn để lo việc chung.

Và khi thử thách xong năm ông gồm có Câu, Biện, Giáp do chính ông Lục Lượng lựa chọn tùy ý... không có lấy một ông vì hoạn nạn mà bỏ bê việc nhà Chúa. Coi như tôi thắng đậm!

Nhân dịp này tôi rất đổi vui mừng khi thấy rõ đức tin của các ông Câu, ông Biện ông Giáp thế nào... quả đúng là họ đạo tốt phúc! Có Ban Quý Chức rất gương mẫu, dù sóng gió trong gia cảnh nhưng chẳng ông nào bỏ việc chung, việc nhà thờ nhà thánh, không ông nào bỏ bê việc bổn phận giáo dân tin tưởng trao phó.

Sau đó rất lâu không thấy Ông Lục Lượng đến “xưng tội”, tôi biết ông đã thua nên lánh mặt một thời gian cho quên đi. Tôi thăm cảm ơn Chúa và khẩn xin Chúa thương nhìn lại, ban ơn lại cho các tôi tớ trung kiên của Chúa nhiều ơn lành trở lại. Quả thật sóng gió với năm ông đều dần dần tan, sự tốt lành bắt đầu trở lại cho từng ông. Tôi theo dõi rất kỹ mọi diễn biến và ghi nhận rất chi tiết để trình cho đức giám mục.

Tuy con thử thách cho năm ông gồm có Câu, Biện, Giáp... không giống con thử thách xưa của ông Gióp, tức nhẹ hơn nhiều, nhưng các ông trong Ban Quý Chức vẫn ung dung tự tại bày tỏ đức tin, an ủi và nhắc nhở nhau vượt qua cơn khốn khó, làm cho lòng tôi phấn khởi trước họ đạo của mình.

....
Trên đường trở về họ đạo Cao Đăng, tôi miên man suy nghĩ chuyện cha sở Luca kể, rồi cứ tự hỏi mình hoài, nếu trường hợp là mình, mình có vững lòng như các ông Câu, Biện, Giáp... ấy không.

Tôi lại nhận ra, hình như đức tin của người Công giáo Việt Nam khá vững chắc. Nhớ lại tôi đã từng chứng kiến người Công giáo Việt Nam theo Chúa không phải vì tiền của; gia cảnh nào hầu hết người Công giáo Việt Nam cũng đều một lòng theo Chúa chứ không dễ buông xuôi, chịu thua, khuất phục. Đó có lẽ nhờ ở công các Cố Tây truyền một thứ đạo “chất phác nhưng mạnh mẽ”, còn nhờ ở người Công giáo Việt Nam từng trải qua những cơn sóng to gió lớn của các cơn

bất đạo kinh hoàng, nhờ ở dòng giống người Việt Nam có khí chất kiêu hùng, nhờ ở ân đức Ông Bà Tổ tiên di truyền huyết thống anh dũng lại cho cháu con... thì phải!

Tôi còn nghĩ cha sở Luca thẳng đậm là do nhân đức, trí khôn ngoan và tài lãnh đạo của chính ngài khiến ngài lèo lái họ đạo đi trong con đường đức tin cách vững vàng, chứ không phải gì khác mặc dù không phủ nhận đức tin quần chúng và có truyền thống của họ đạo này rất vững mạnh và sắc nét.

Tôi nhớ cha xứ Ars tức thánh Gioan Via-nây (Jean Vianey) bôn mạng các cha sở xưa từng nói: *“nếu cha sở thánh thiện, giáo dân sẽ đạo đức, nếu cha sở đạo đức, giáo dân sẽ tốt lành, nếu cha sở tốt lành giáo dân sẽ nguội lạnh v.v...”*

Từ những suy nghĩ trên tôi rút được hai kết luận cho riêng mình. Một là bây giờ cứ “tôi” như cha Luca, tức sống với những gì mình có, đừng tìm danh vọng, của cải, tiện nghi, hưởng thụ hoặc lời khen... Hai là dù giàu hay nghèo dù sướng hay khổ, không gì quan trọng bằng theo Chúa qua việc thực thi Phúc âm. Chính ma quỷ còn đánh giá cao đức tin mạnh mẽ.

Lạ một điều, ba lần trở về thăm lại cha sở Luca, tôi định kể cha nghe câu hỏi do một người lạ ở xứ đạo Cao Đăng đặt ra cho tôi khiến tôi hoảng sợ; câu hỏi này cứ luôn hiện ra lờn vờn trong đầu óc tôi, nhưng lần này lại một lần nữa tôi quên khuấy đi, dù vừa gặp cha tôi còn nhớ và quyết tâm hỏi. Nhất định lần sau ghi ra giấy để không thể nào quên hỏi.

---

(1) Xe lôi thùng: là những chiếc xe gắn máy hiệu Sach, Goebel, Mobilette... cũ, đuôi xe được gắn một cái thùng để kéo ở phía sau, làm vậy để chở nhiều khách đi lộ trình ngắn.

(2) Thời này trăm ngàn đồng rất lớn, một chiếc xe Honda nguyên thùng giá chỉ 35.000 đồng VN, ai có bạc triệu đều gọi là triệu phú.

(3) Miền Tây vốn mỗi năm có nước lũ, nên người ta làm chỉ một vụ lúa, gọi là lúa mùa, thứ lúa mọc cao theo mặt nước. Bây giờ mới du nhập vào loại lúa một năm có thể làm 3 vụ gọi là lúa Thần Nông.

(4) Giạ: một thứ đồ chứa lúa gạo được đan bằng cật (vỏ) cây tre, hình cái thau lớn, rất tiện và rất bền...vừa làm đơn vị đo lường khi mua bán lúa ở vùng Đồng bằng sông Cửu Long.

(còn tiếp)